

„Pane?“ opakuje žena. „Jak rychle chcete, aby to tam bylo?“

Dvěma prsty si usilovně mnu levé obočí. Bušení kladiv v mé hlavě je stále intenzivnější. „To je jedno,“ odpovím.

Poštovní úřednice si bere balíček. Je to stejná krabice od bot, která doputovala před necelými čtyřiaadvaceti hodinami na mou vlastní verandu. Znovu zabalená do hnědého papíru a přelepená průhlednou izolepou. Přesně tak, jako když jsem ji dostal. Jen adresát má nyní nové jméno. Další jméno na seznamu Hannah Bakerové.

„Bakerovic tucet,“ zamumlám. Jasně *Baker's dozen* znamená taky „pekařskej tucet“, což je archaický výraz pro číslo třináct. A mě se vzápětí zmocní zhnusení, že jsem si tuhle shodu vůbec uvědomil.

„Promiňte?“

Trhnu hlavou. „Kolik platím?“

Položí balíček na gumovou podložku váhy a pak vyťuká na klávesnici sérii číslic.

Odložím si na pult kelímek s kávou koupenou u benzinové pumpy a dívám se na displej pokladny. Pak vytáhnu z peněženky pár bankovek, z kapsy ještě několik mincí a položím peníze před úřednici.

„Zdá se, že vás to kafe ještě nenakoplo,“ poznamená žena. „Chybí ještě dolar.“

Podám jí další dolarovou bankovku a protřu si oči, abych se probral. Když si usrкну kávy, je už hnusně vlažná a špatně se mi polyká. Potřebuju se ale nějak vzbudit.

Anebo možná raději ne. Možná by bylo nejlepší propotácet se dneškem v polospánku. Možná je to jediný způsob jak tenhle den zvládnout.

„Na tu adresu by to mělo dorazit zítra,“ říká žena. „Případně pozítří.“ A hodí balíček do vozíku za sebou.

Měl jsem počkat, až bude po škole. A dopřát tak Jenny ještě jeden klidný den.

I když si to nezaslouží.

Až přijde zítra nebo pozítří ze školy, najde na zápraží balíček. Anebo, pokud ještě před ní dorazí domů její máma, táta nebo někdo jiný, objeví Jenny balíček na posteli. A jí se zmocní vzrušení. I já jsem byl vzrušený. Balíček bez zpáteční adresy? Zapomněl ji snad kdosi napsat? Nebo to byl záměr? Že by tajný ctitel?

„Chcete účtenku?“ ptá se žena.

Zavrtím hlavou.

Tak jako tak je už vytisknutá. Dívám se, jak žena trhá lístek o zoubkovaný okraj pokladny a hází ho do koše na odpadky.

V tomhle městě je jenom jedna pošta. V duchu přemýšlím, jestli stejná úřednice pomáhala i dalším, jejichž jména jsou na seznamu přede mnou. Nechali si oni své účtenky coby morbidní suvenýry? A zastrčili je pak kamsi do zásuvek se spodním prádlem? Anebo si je připíchli na nástěnky?

Skoro ji požádám, aby mi účtenku přece jen dala. Neschází mnoho a řeknu: „Promiňte, mohl bych ji přece jenom dostat?“ Jako upomínku.

Kdybych ale o nějakou upomínku stál, mohl jsem si okopírovat ty pásky nebo schovat mapu. Jenže já už tyhle pásky nechci nikdy znovu slyšet, třebaže se mi její hlas nikdy nevytratí z hlavy. A všechny ty domy, ulice i střední škola tady pořád budou, aby mi to všechno připomínaly.

Teď už nad tím nemám kontrolu. Balíček je na cestě. Opouštím poštu bez účtenky.

Cítím, jak to hluboko za mým levým obočím stále pulzuje. Každíčkové polknutí má trpkou pachut' a čím blíže jsem u školy, tím víc se přibližuje i chvíle, kdy se nejspíš zhroutím.

A já se chci zhroutit. Nejraději bych se složil rovnou tady na chodník a odplazil se do břechtanu. Protože hned za tímhle břechtanem se cesta stáčí a pak už následuje školní parkoviště. Chodník míří napříč trávníkem před školou a pokračuje dál do školní budovy. Za hlavním vchodem přechází v chodbu, vine se mezi řadami skříněk studentů a třídami, které ji po obou stranách lemují, až se konečně dostane ke stále otevřeným dveřím, za nimiž se dnes odehrává má první hodina.

Vpředu v téhle místnosti, čelem ke studentům, bude katedra pana Portera. Bude poslední, kdo dostane balíček bez zpáteční adresy. A uprostřed třídy, o jednu lavici vlevo, bude místo Hannah Bakerové.

Prázdné.

Včera

Jedna hodina po škole

Balíček velikosti krabice od bot leží šikmo opřený o přední dveře našeho domu. Máme v nich úzkou štěrbinu, kterou lze dovnitř házet poštu, jenomže cokoli, co je tlustší než kostka mýdla, zůstane venku. Podle jména naškrábaného na balicím papíru je balíček adresován Clayi Jensenovi, takže ho zvedám a pokračuju dovnitř.

Nesu balíček do kuchyně, položím ho na kuchyňskou linku, otevřu šuplík, ve kterém jsou různé krámy, a vytahuju nůžky. Pak jimi objedu balíček a odklopím víko. Uvnitř krabice od bot je smotaná rolička bublinkové folie. Rozmotávám ji a nacházím sedm magnetofonových kazet.

Na každé kazetě je v horním pravém rohu namalováno tmavě modré číslo – nejspíš lakem na nehty. Každá strana kazety má svoje vlastní číslo. Jednička a dvojka na prvním pásku, trojka a čtyřka na dalším, pětka a šestka na třetím a tak dál. Poslední kazeta má na jedné straně třiáctku, ale na druhé už nic.

Kdo by mi ale posílal krabici od bot plnou magnetofonových kazet? Dneska už je přece nikdo neposlouchá. A mám si je vůbec na čem přehrát?

Garáž! Na pracovním stole tam stojí stereo. Táta ho dostal skoro zadarmo v jednom výprodeji. Je už hodně staré, takže mu nevádí, že se někdy ztrácí pod nánosem pilin, nebo když se zacáká barvou. A... což je nejlepší ze všeho... umí přehrát i kazety.

Přitahuju si stoličku k pracovnímu stolu, odhodím batoh na zem, posadím se a mačkám na přehrávači tlačítko Eject. Dvířka z umělé hmoty se otevírají a já zasouvám dovnitř první kazetu.

● Kazeta č. 1

Strana A

Ahoj, kluci a holky. Tady je Hannah Bakerová. Živá a stereo.

Nemůžu tomu uvěřit.

Už žádný kamarádství na oplátku. Žádný další fámy. A tentokrát... tentokrát už od nikoho absolutně nic nechci.

Ne, tomu nedokážu uvěřit. Hannah Bakerová se zabila.

Doufám, že jste připravený, protože já se vám chystám vyprávět, jak to bylo s mým životem. Nebo přesněji řečeno – proč můj život skončil. A pokud posloucháš tyhle pásky, jsi jedním z důvodů i ty.

Cože? Ne!

Neprozradím, na kterém pásku vstupuješ do celého příběhu právě ty. Nemusíš se ale bát. Jestli jsi dostal tuhle milou malou krabičku, tvé jméno se objeví... to ti slibuju.

Možná nevěříš, ale... Proč by měla mrtvá holka říkat něco, co je lež?

Hele! Tohle zní skoro jako fór. Proč by vlastně neměla mrtvá holka říkat něco, co je lež? Odpověď: protože ona už nic než ležet neumí.

Má to snad být cosi jako zvrhlý dopis sebevraha na rozloučenou?

No tak! Smějte se přece!

Tak jo... Mně to ale fakt připadalo vtipný.

Dřív než Hannah umřela, nahrála hromádku kazet. Proč?

Pravidla jsou naprosto jednoduchý. A jsou jenom dvě. Pravidlo číslo jedna: poslechněš si to. Pravidlo číslo dvě: předáš to dál. Jenom doufám, že ani jedno z toho pro tebe nebude snadný.

„Co si to tam pouštíš?“

„Mami!“

Hrábnu po stereu a udeřím do několika tlačítek současně

„Mami, vyděsilas mě,“ říkám. „Áááale... to nic není. Jenom takovej jeden školní projekt.“

Moje typická mlžící odpověď na cokoli. Proč tak ponočuješ? Školní projekt! Na co potřebuješ mimořádný kapesný? Školní projekt. A teď tyhle pásky od jedny holky. Od holky, která před dvěma týdny spolykala hrst prášků.

Školní projekt.

„Můžu si to poslechnout?“ ptá se máma.

„Není to moje,“ odpovídám a škrábu špičkou boty o betonovou podlahu. „Pomáhám jednomu kamarádovi. Je to do dějáku. A je to nuda.“

„Tak dobře. To je od tebe hezký,“ říká máma. Nakloní se mi přes rameno a zvedne zaprášený hadr, jednu z mých starých plátěných plínek, aby vytáhla krejčovský metr, který je ukrytý pod ní. Pak mi dá ještě pusu na čelo. „Nechám tě tu v klidu.“

Počkám, dokud za ní nezaklapnou dveře, a položím prst na tlačítko Play. Moje prsty, ruce, celé paže, krk... zkrátka úplně všechno mi v tu chvíli připadá jako bez života. Nemám v sobě dost síly, abych stiskl jedinej knoflík na kazeťáku.

Zvedám plínku a hodím ji přes krabici od bot, abych ji ukryl před pohledy všech ostatních. Přeju si, abych nikdy nespatrił tuhle škatuli a ani těch sedm kazet, co jsou v ní. Stisknout poprvé tlačítko Play bylo snadné. Naprostá pohoda. Neměl jsem ponětí, co uslyším.

Tentokrát je to ale jedna z nejděsivějších věcí, jakou jsem kdy dělal.

Ztlumím zvuk a mačkám knoflík. Play!

...jedna: poslechněš si to. Pravidlo číslo dvě: předáš to dál. Jenom doufám, že ani jedno z toho pro tebe nebude snadný.

Až si poslechněš všech třináct stran – protože tohle má třináct stran, aby se dostalo na každého – přetoč kazety, dej je zpátky do krabice a předej je tomu, kdo je hned po tobě. A vy, co máte to štígro, že ste třináctej, tak vy je můžete poslat třeba rovnou do samotných pekel. Nevím, jakýmu náboženství věříte, ale možná se tam s váma potkám.

Pokud se někoho z vás náhodou zmocní pokušení porušit pravidla, vezměte na vědomí, že jsem udělala kopie těchhle pásků. A ty kopie budou zveřejněny tak, aby se o nich dověděli opravdu všichni... Jestli tenhle balíček neprojde postupně rukama vás všech.

Tohle totiž není žádnéj okamžitej nápad.

A nevěřte, že mě máte přečtenou... Jak jste vždycky věřili.

Ne. Neexistuje důvod, proč by si to myslela.

Mám vás pod dohledem.

II

Žaludek se mi svírá tak, že se musím držet, abych nehodil šavli. Na stoličce kousek ode mne stojí plastový kbelík obrácený dnem vzhůru. Kdybych ho potřeboval, můžu být dvěma skoky u něj, popadnout ucho a otočit jej dnem dolů.

Hannah Bakerovou jsem sotva znal. Chci říct: chtěl jsem ji poznat. Chtěl jsem ji poznat víc, než nakolik jsem měl možnost. Přes léto jsme spolu pracovali v jednom kině. A není to dlouho, co jsme si spolu na jednom večírku začali. Nikdy jsme ale neměli příležitost se sblížit. A ani jednou jsem ji nebral za někoho, koho mám přečteného. Ne, ani jednou.